

niet met haar alleen te zijn. Daartoe was dit gezelschap te harmonieus en tegelijk wist ik, dat zij haar eigenlijke wezen legde in die brieven en het door een te nauwe aanraking met de werkelijkheid moest geschonden worden. Ik verlangde niet haar te spreken, want wat we elkander konden zeggen was op oneindig vaster wijs gezegd.

Toen de schemer daalde werd een lange tafel onder de eiken aan de plas geschoven. Magda zette zich in het midden, het gezicht naar het water. Ze nam een glas, dat was een glazen bloem, schonk het vol honinggelen wijn en dronk er iederen gast afzonderlijk mee toe, die, zwijgend het gebaar herhaalde. Het leek me, dat haar diepe blik in den mijne een seconde langer wijlde dan bij de anderen en tegelijk had ik de zekerheid, dat dit het afscheid was en alle anderen het eveneens ervoeren.

Het samen-zijn verging in gedempte vroolijkheid. Op de gastvrouw werd niet opzettelijk gelet en naar mate het donker zich verdichtte verijlde haar gestalte. Het was niet alleen de gloed, die om heur haren hing, welke mij aan een ander Avondmaal deed denken. Die gloed is heel den nacht, zoo lang zij met ons bleef, evenmin gedoofd als die, welke over den vijver fosforesceerde. Nachtvogels scheerden rakelings langs ons hoofd en soms klonk er een plons of verre, donkere roep — was het een mensch, een dier? — alsof het heimwee zelf stem geworden was. Boven ons was aldoor geritsel en af en toe ging in de bladeren een ruischen aan, alsof een vogelzwerf zich opmaakte tot de vlucht.

Bij het eerste schemeren stonden allen op. Toen eerst bemerkte men, dat Magda was verdwenen, maar dit scheen even natuurlijk als dat de gloed op het water was gedoofd. Anderen legden zich te ruste, ik maakte, om laaggeklommen, een boot van den oever los en liet me op de luwe golven wiegen, terwijl een stralende dag openbrak.

In de boot moet ik in slaap gevallen zijn, want ik ontwaakte, doordat de lucht werd doorkliefd van iets, dat geen naam had. Op geringen afstand van mijn boot, maar oneindig sneller, stoof een andere voorbij, die, onbezeild, evenmin werd geroeid en waarop ik geen levend wezen bespeurde. Het volgende oogenblik was ze uit het gezicht verdwenen.

Onder dezen indruk ben ik teruggeroeid. Toen hoorde ik, dat Magda bij het aanbreken van den dag verdwenen was, niemand wist waar noch hoe.

